

KloosterKADO

De reftertafel

Charles van Leeuwen

106

DE KOVEL

'Kado van het klooster', zegt de broeder met een grijns. Hij helpt me om het gevaarte in het bestelbusje te tillen. Het kost ons enige moeite om het meubelstuk in de Ducato te krijgen, maar na enig heen en weer manoeuvreren lukt het.

Het stond al zo lang op mijn verlanglijstje: een echte reftertafel voor mijn studeerkamer. Zo eentje van robuust, donker, sober en ambachtelijk hout. Met aan alle zijden kleine laatjes waarin ooit de brieven en servetten van de monniken lagen. Een tafel met een heerlijke uitstraling van *ora et labora*, van eenvoud en gemeenschapsleven, waaraan het fijn schrijven moet zijn.

Ik ben mijn Ikea-werkblad ontgroeid en grijp de kans op een authentieke kloostertafel met beide handen aan. Thuis is het behoedzaam manoeuvreren, met drie paar handen, om het drie meter lange erfgoed door het trapgat te krijgen. Maar daarna wacht een nog moeilijker taak: de tafel moet door de deur van mijn studeerkamer! Het lukt met geen mogelijkheid: niet rechtop, niet op zijn kop, niet overdwers en ook niet achterstevoren. De tafel is te lang en er zit altijd een poot in de weg. Alleen door een van de zes poten los te zagen, krijgen we hem uiteindelijk mijn studiedomein binnen gedragen.

Daar staat hij nu. Een prachtige kloostertafel, vakkundig gerestaureerd en zo enorm dat er voor veel stapels boeken en papieren plaats is, voor alle boeken waar ik tegelijk aan werk. Misschien iets te groot voor mijn kleine kamertje, maar dat durft niemand te zeggen. Misschien ook iets te hoog voor het computerwerk, maar ook dat durft niemand hardop uit te spreken. Alleen mijn vrouw moppert een keertje over het vale blad met sporen van honderdvijftig jaar gebruik. 'Heb je daarvoor nu een bestelbus gehuurd en al die moeite gedaan, zo'n oude versleten tafel?' Ik zeg maar niets en werk stug door.

Als tafels konden praten, wat zou deze dan zeggen? ‘Kun je je de broeders voorstellen die me met liefde in elkaar gezet hebben? Hoor je het *Deo gratias* dat ze baden toen ze mij uit handen gaven?’ Ik zeg het *gratias Deo gratias* zachtjes na. ‘Kun je je voorstellen hoe arm en vroom ze in die negentiende eeuw waren? En hoe eenzaam de laatste jaren in het steeds legere klooster voor me waren? Fijn dat je me hebt gered van een gewisse dood.’ Af en toe spreekt hij Nederlands, maar vaker hoor ik iets als Latijn en Frans. Wat moet ik antwoorden? Ik bied een kop koffie of thee aan en ook vaak, aan het eind van een lange werkdag, een glas fris kloosterbier. Ik probeer, met wisselend succes, de stapels boeken ordelijk te houden. Ik breng wat sfeer met het licht van een kandelaar en stemmige muziek op de achtergrond. De tafel vindt alles goed en staat stilletjes te stralen: hij is een toonbeeld van *pax* en stabiliteit. Zijn stilte straalt ook op mij af en vervult mijn werk met een soort meditatieve vrede en vreugde.

Maar er is ook een andere kant. De tafel laat zich soms kennen als een hoekig, humeurig en ongemakkelijk ding. Hij stelt kritische vragen. En hij neemt mijn schrijverij niet erg serieus. ‘Voor wie schrijf je eigenlijk, toch niet voor mij? Wat wil je eigenlijk met je monastieke hobby? Zou je eigenlijk niet wat kloosterlijker moeten leven?’ *Eigenlijk... eigenlijk... eigenlijk*, het woordje valt voortdurend. ‘Waarom eigenlijk ren je van hot naar her? Waarom maak je je zo druk over al die e-mails?’ Het *eigenlijk* onderstreept de kloof die er is tussen zijn kloosterwereld en mijn kloosterverlangen, zijn vanzelfsprekende voorleven en mijn moeizame naleven.

Zo is het met veel kado's van het klooster. Je krijgt ze en mag er dankbaar voor zijn, want ze voegen iets moois aan je leven toe. Maar de portee ervan kun je nooit helemaal overzien. Als een koekoeksjong heeft deze tafel zich in mijn studeerkamer genesteld, niet van plan om ooit nog weg te gaan. Kado van het klooster of infiltrant? Ik zie de brede grijns van broeder Renatus nog helder voor me.

